

Wyrok z dnia 9 kwietnia 2001 r.

II KKN 409/98

Przewodniczący: SSN Józef Musioł (spr.)

Sędziowie SN: Piotr Hofmański, SN Wiesław Koziół.

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2001 r. sprawy Vladimira Z. skazanego z art. 145 § 2 KK69 w zw. z art. 10 § 3 KK69 z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Wojewódzkiego w P. z dnia 27 maja 1998 r., sygn. II Ka (...) zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego z dnia 2 października 1997 r., sygn. (...) uchyla zaskarżony wyrok Sądu Wojewódzkiego i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym zarządzając zwrot skazanemu 300 zł tytułem opłaty od kasacji.

Uzasadnienie

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 2 października 1997 r. sygn. akt (...) Vladimir Z. uznany został za winnego tego, „że w dniu 1 czerwca 1997 r. w miejscowości S., gm. G., w woj. p., kierując ciągnikiem siodłowym m-ki „International” 97006 x 4 o nr rej. (...) wraz z naczepą VAN H 001 PS 3001 o nr rej (...) po drodze publicznej, nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że podjął nieprawidłowy manewr hamowania naczepą pojazdu poruszającego się po śliskiej nawierzchni jezdni w momencie pokonywania zakrętu w prawo, nie dostosował prędkości jazdy do natężenia ruchu i mokrej nawierzchni oraz przekroczył prędkość dozwoloną w obszarze zabudowanym, w wyniku czego podczas pokonywania łuku drogi i

podjętego na niej manewru hamowania spowodował, iż naczepa ciągnika na skutek zarzucenia zjechała na lewy pas jezdni i uderzyła w poruszający się prawidłowo samochód osobowy m-ki „Nexia” o nr rej. (...), kierowany przez L. S., w wyniku czego D. S. doznała obrażeń ciała w postaci rozległych ran tłuczonych w obrębie powłoki głowy i twarzy, wieloodłamowego złamania kości twarzoczaszki po stronie lewej, rozległych otarć naskórka na twarzy, zaś L. S. - obrażeń ciała w postaci rozległej rany otwartej w obrębie powłok głowy, wielomiejscowego złamania kości sklepienia i podstawy czaszki oraz niemal całkowitego wymóżdżenia, sińca i drobnych otarć naskórka na grzbietowej powierzchni ręki lewej skutkujących ich zgonem, a także obrażeń ciała doznali pasażerowie tego samochodu G. S. C. i jej syn K. S. w postaci powierzchownych otarć naskórka na ciele i powierzchownych stłuczeń naruszających czynności organizmu na okres poniżej dni siedmiu w obu przypadkach oraz powstała poważna szkoda w imieniu G. C.-S. o wartości 26.000 zł, tj. przestępstwa z art. 145 § 2 KK w zw. z art. 145 § 1 KK w zw. z art. 10 § 2 KK i za to skazano na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Na skutek wniesienia środka prawnego na korzyść oskarżonego - Sąd Wojewódzki w P. wyrokiem z dnia 27 maja 1998 r. sygn. akt II Ka (...) zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że podstawę wymiaru kary uzupełnił o przepis art. 10 § 3 KK i w pozostałej części wyrok ten utrzymał w mocy.

Powyższy wyrok Sądu Wojewódzkiego zaskarżył kasacją obrońca skazanego.

Autor kasacji zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, w szczególności na:

„1. wyraźnych zaniedbaniach w dociekaniu i ustaleniu stanu faktycznego odpowiadającego prawdzie (art. 2 § 1 pkt 2 KPK);

2. niedostatecznym badaniu i uwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i tłumaczeniu - nie dających się usunąć wątpliwości - również na jego niekorzyść (art. 3 § 1 i 3 KPK) - odnoszących się do bezkrytycznego przyjęcia:

a) że znaki drogowe w miejscu i w chwili wypadku były usytuowane prawidłowo;

b) że przyczyną podjęcia przez oskarżonego gwałtownego hamowania była jego obawa czy zdoła przy jeździe z nadmierną prędkością bezkolizyjnie wyminąć się na łuku drogi z jadącym prawidłowo z przeciwnego kierunku samochodem Nexia chociaż zebrany i utrwalony materiał dowodowy pozwalał i obligował do przeciwnych, niż przypisano oskarżonemu - ustaleń i ocen tych jakże istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności (art. 3 § 1 w zw. z art. 357 KPK);

3. dokonaniu przez sąd odwoławczy zmiany - sprzecznej z zasadą zakazu reformatio in peius (art. 383 § 1 KPK) przyjętego w orzeczeniu Sądu meriti rodzaju nieumyślnej winy przypisanej oskarżonemu, w części naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym na winę w tym zakresie umyślną, a w konsekwencji bezpodstawnym i błędnym interpretowaniu w uzasadnieniu wyroku przepisu art. 73 § 2 KK o niedopuszczalności stosowania wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, mimo, że wszelkie właściwości podmiotowe skazanego i stopień przyczynienia się przez niego do tragicznego w skutkach wypadku - za takim rozstrzygnięciem zdecydowanie przemawiał”

wniósł

„o zmianę zaskarżonego wyroku i utrzymania nim wyroku Sądu Rejonowego (...) przez uznanie oskarżonego V. Z. za współwinnego w

przyczynieniu się do przypisanego mu czynu i zdecydowane złagodzenie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz uchylenie w całości orzeczonej kary dodatkowej zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych”.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Sąd Wojewódzki, poza uzupełnieniem o przepis art. 10 § 3 KK, zaskarżony apelacją wyrok Sądu I instancji, (który skazując oskarżonego z art. 145 § 1 i 2 KK przypisał nieumyślne naruszenie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym) utrzymał w mocy. Równocześnie jednak w uzasadnieniu wydanego przez siebie wyroku przyjął, że „(...) naruszenie przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu ma charakter umyślny, co Sąd Rejonowy trafnie odtworzył błędnie definiując”. Dalej podał iż „świadome złamanie administracyjnego nakazu jest przecież niewątpliwie przewinieniem umyślnym” (...). Dalej Sąd Wojewódzki motywując swoje stanowisko w przedmiocie zasadności wymierzonej oskarżonemu kary w następujący sposób podkreślił: „(...) wymiar kary w zaskarżonym wyroku nie ujawnia dysproporcji, która byłaby niewątpliwa gdyby zasadom bezpieczeństwa w ruchu drogowym V. Z. uchybił nieumyślnie”.

Z powyższego ewidentnie wynika niespójność wyroku Sądu Wojewódzkiego, którym utrzymał zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego i w uzasadnieniu wyroku, w którym przyjął, iż oskarżony dopuścił się umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, podkreślił, że to umyślne, zdaniem tego Sądu, naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym w jakimś sensie przesądza o słuszności wymierzonej kary.

Powyższe, choć nie stanowi, (jak tego chce autor kasacji), naruszenia zakazu reformatio in peius, jest ewidentnym błędem i naruszeniem art.

406 § 2 KPK⁶⁹ obecnie art. 457 § 2 KPK. Błąd ten musiał skutkować uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Wojewódzkiego.

Jeżeli chodzi o pozostałe zarzuty kasacji to uznać je należy za oczywiście bezzasadne. Zmierzają bowiem do, bądź kwestionowania prawidłowości ustaleń faktycznych, bądź prawa Sądu I instancji do swobodnej oceny dowodów.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę nie zachodzi potrzeba uzasadniania ich zasadności.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.